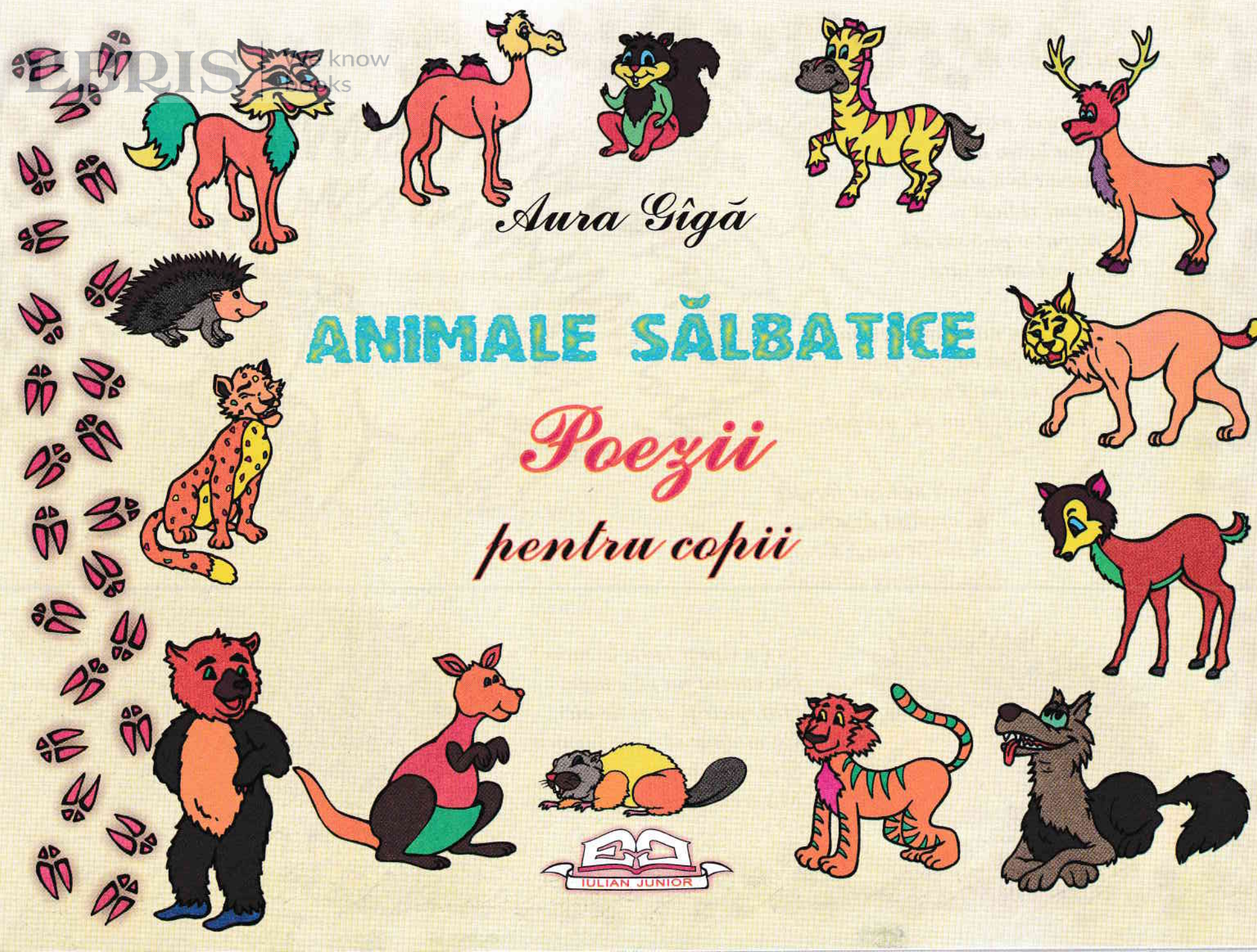

Aura Gîgă

ANIMALE SĂLBATICE

*Poezii
pentru copii*

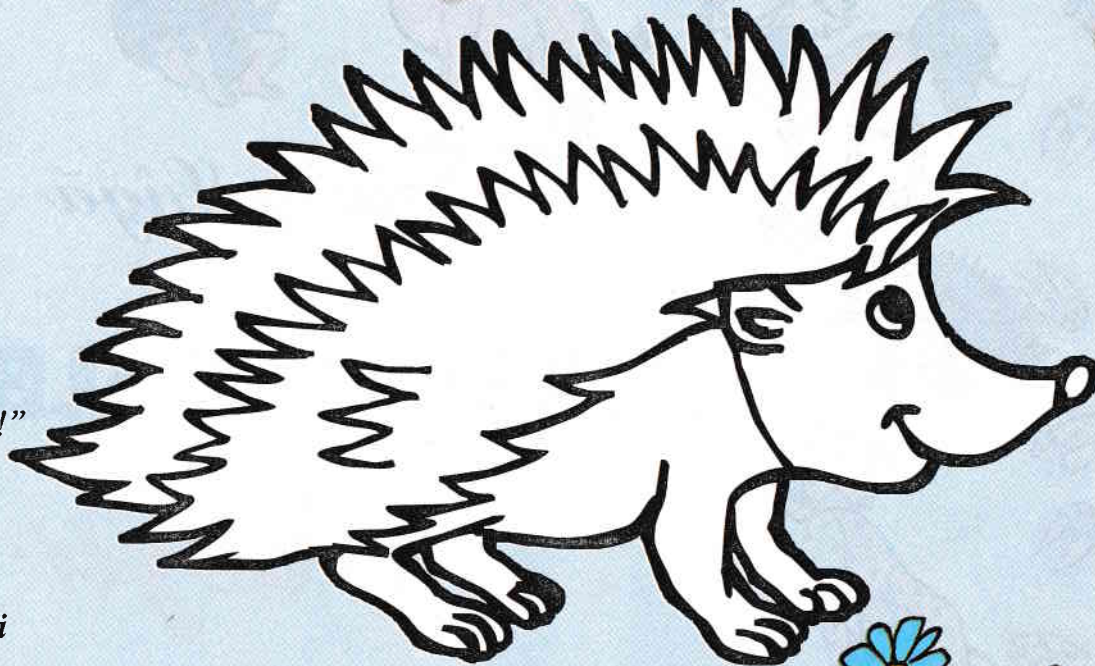

Lângă drum, niște furnici
Tot țipau la un arici,
Căci acesta le-a stricat
Mușuroiul ridicat
Și-a-nțepat-o pe-o surată
Până ce-a lăsat-o lată.

„– Cum adică-am înțepat-o?
N-am fost eu, c-aș fi mâncat-o!”
Zise el pe-un ton răstit,
Dar în sine-un pic mâhnit.

Jignit de niște furnici
În orgoliul de arici,
A simțit cum că e cazul
Să își apere obrazul:

„– Ce țipați toate la mine?
Nu cumva nu vă e bine?
Hai, plecați acuş de-aici,
Că m-apuc să-nțep furnici!
Știți prea bine că, nervos,
Mă transform în ghem țepos.”

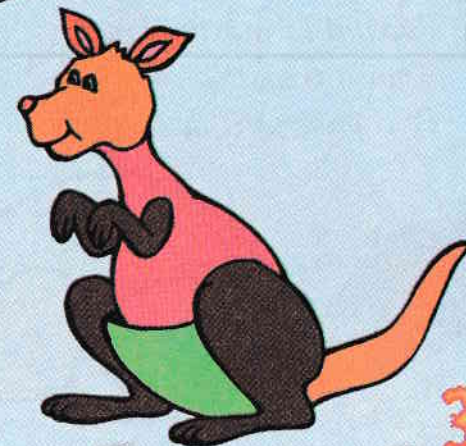
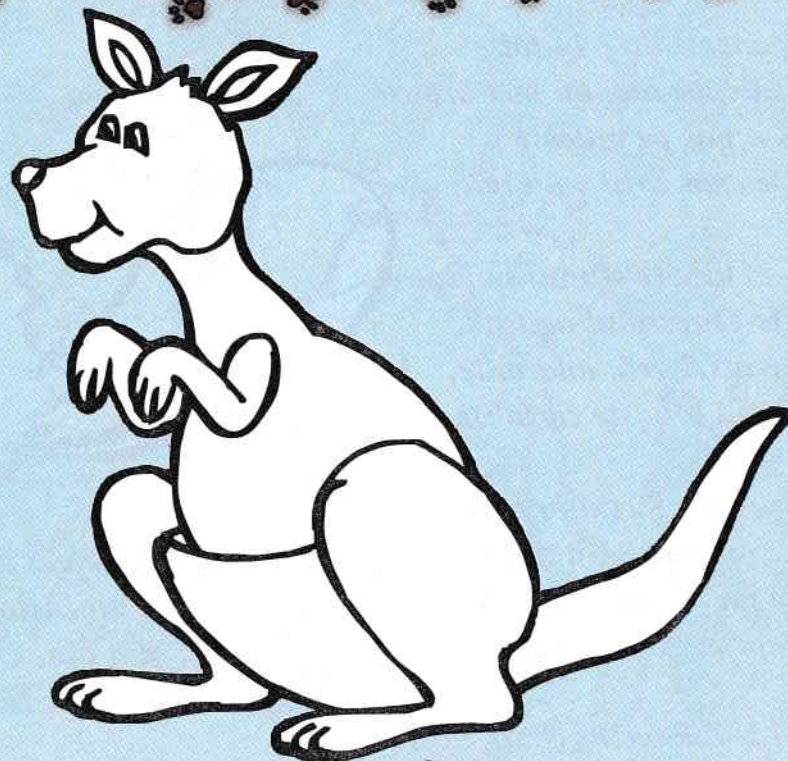

*Când eram micuț-micuț,
Adică un biet puiuț,
Luni de zile eu am stat
Într-un buzunar ciudat.*

*E un buzunar anume,
Un marsupiu – așa-i spune –,
Unde e foarte călduț,
Mai ceva ca-ntr-un pătuț.*

*În el am găsit de toate,
Lăptic mult, pe săturate,
Iar acum uite că pot
Să fac salturi sus de tot.*

Vânzoleala e în toi
Căci, pe lac, un biet broscoi
S-a pus pe orăcăit
De cum zorii s-au ivit.

„– Oare ce s-a întâmplat
De-i broscoiul agitat?”
Se-ntrebară, adormite,
Două broaște ciufulite.

Speriat, bietul broscoi
Le anunță că-n zăvoi
Pe un castor l-a zărit
Fapt ce, sincer, l-a uimit.

„– L-am văzut chiar eu, în zori,
Făcând la măsurători,
Apoi a trecut la ros
Pe copaci să îi dea jos.

O să fie vai de noi
Că-i un castor mai de soi
Și știu bine c-o să-și facă
Multe case lângă apă.”

Broaștele, cam simțitoare,
Când aud vestea cea mare,
De durere sfâșiate
Cad pe spate, leșinate.

